

Малашко О. Є. Інформаційна безпека України: правове гарантування та реалії забезпечення. *Актуальні проблеми сучасності*: матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 23–24.05.2019 р.). Львів: Львівський університет бізнесу та права, 2019.

Малашко Олександр Євгенійович

викладач кафедри адміністративного права та процесу,
фінансового і інформаційного права,
Львівський університет бізнесу та права
<http://orcid.org/0000-0001-8676-5837>

ІНФОРМАЦІЙНА БЕЗПЕКА УКРАЇНИ: ПРАВОВЕ ГАРАНТУВАННЯ ТА РЕАЛІЇ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

За результатами аналізу літературних джерел за проблемою [1–10] можна стверджувати, що:

1. Інформаційна безпека є складним, системним, багаторівневим явищем, на стан якого впливають зовнішні та внутрішні чинники: політична обстановка у світі; внутрішньополітична ситуація в державі; стан і рівень інформаційно-комунікаційного розвитку країни тощо. Загрози інформаційній безпеці здебільшого супроводжують виникнення й реалізацію загроз в економічній і політичній сферах, у сфері виконання функцій держави тощо. Заподіяння шкоди в інформаційній сфері є передусім засобом досягнення інших цілей. Поряд із суто корисливою метою в сучасних умовах інформаційні загрози пов'язані з розпалюванням міжнаціональної, міжконфесійної та іншої ворожнечі, дискредитацією правоохоронної системи й органів державної влади загалом, заподіянням шкоди честі, гідності та діловій репутації фізичних осіб, формуванням «образу ворога», «зомбуванням» населення задля створення умов щодо управління масовою свідомістю. При цьому потенціал інформаційної сфери через її інтегративний характер і здатність «проникнення» до

інших сфер життєдіяльності суспільства внаслідок їх інформаційного обслуговування поки що недостатньо усвідомлюється політиками та правоохоронцями (за винятком виявів кіберзлочинності), але успішно використовується представниками організованих злочинних угруповань і політичними супротивниками України.

2. Аналіз чинної законодавчої та нормативно-правової бази з позиції забезпечення інформаційної безпеки України свідчить, що у цій галузі характерна термінологічна невизначеність, неоднозначність та певна непослідовність. Покращення існуючого стану інформаційної безпеки потребує розвитку законодавства, де б визначалась сутність державної інформаційної політики України на основі чіткого і коректного понятійного апарату, уточнювались напрями її реалізації, головним із яких має бути забезпечення інформаційної безпеки держави. Україна, її державні інституції та суспільство мають формувати адекватну комплексну систему посиленого оперативного реагування на ризики інформаційної безпеки. При цьому варто перенести акценти з реакції «post factum» на превентивну діяльність, адже усі основні загрози є добре відомі.

3. Стратегічне інформаційне протистояння становить небезпечний компонент гібридної війни, розгорнутої Росією проти України. Головною загрозою інформаційній безпеці нашої держави залишається загроза впливу ворога на інформаційну інфраструктуру, інформаційні ресурси, суспільство, свідомість і підсвідомість особистості з метою нав'язати власну систему цінностей, поглядів, інтересів і рішень у життєво важливих сферах суспільної й державної діяльності. Інформаційна складова гібридної війни Росії проти України – це психологічна війна, метою якої є не знищення мільйонів людей, а залякування, деморалізація, світоглядне, духовно-моральне, національне покалічення українців і таким шляхом – підпорядкування їх російській імперській ідеології та політиці [1–10].

Список використаних джерел:

1. Ніщименко О. А. *Інформаційна безпека України на сучасному етапі розвитку*

держави і суспільства // Наше право. 2016. № 1. С. 17–23.

2. Грубінко А. Інформаційна безпека України: правове гарантування та реалії забезпечення // Актуальні проблеми правознавства. 2019. Вип. 1(17). С. 5–10.

3. Конституція України від 28.06.1996 (із змінами) // Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1996. № 30. Ст. 141.

4. Про національну безпеку України : Закон України № 2469-VIII від 21.06.2018 // Відомості Верховної Ради (ВВР). 2018. № 31. Ст. 241.

5. Про інформацію: Закон України № 2657-XII від 02.10.1993 // Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1992. № 48. Ст. 650.

6. Про Службу Безпеки України: Закон України № 2229-XII від 25.03.1992 // Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1992. № 27. Ст. 382.

7. Литвиненко О. Інформаційна складова у сучасній гібридній війні проти України: виклики й загрози // Українознавчий альманах. 2017. Вип. 19. С. 171–174.

8. Указ Президента України від 26 травня 2015 року № 287/2015 «Про введення в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України» від 6 травня 2015 року «Про Стратегію національної безпеки України». URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/287/2015>

9. Курбан О.В. Інформаційне супроводження російської гібридної агресії на Донбасі (2014–2016) // Бібліотекознавство. Документознавство. Інформологія. 2017. № 2. С. 66–73.

10. Жайворонок О.І. Сучасні загрози інформаційного тероризму в умовах гібридної війни Росії проти України // Державне управління: удосконалення та розвиток. 2018. № 4. С. 1–5.